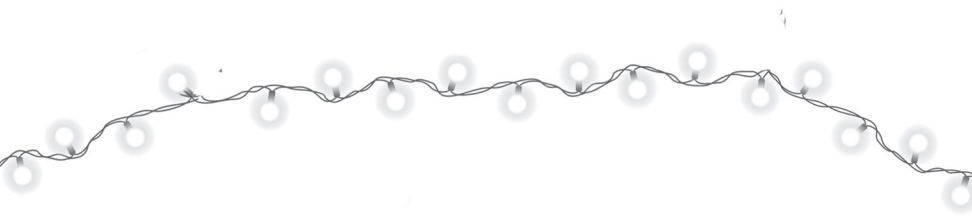

A karácsonyi házikó

TRACY REES

*A karácsonyi
házikó*

Kossuth Kiadó

A fordítás alapja:
Tracy Rees: *The Little Christmas House*
First published in Great Britain in 2021 by Bookouture,
an imprint of Storyfire Ltd.

Fordította
E. Molnár Eszter

Szerkesztette
Bukovenszki-Nagy Eszter

ISBN 978-963-636-461-8

Minden jog fenntartva

© Tracy Rees 2021
© Kossuth Kiadó 2024
© Hungarian translation E. Molnár Eszter 2024
Cover design © Debbie Clement / Debbie Clement Design
Borítóképek © 123RF, Shutterstock

*Anyának és Apának szeretettel és köszönettel
az összes csodálatos karácsonyunkért,
és Teresának, aki mindent tud az angyalokról.*

ELŐSZÓ

Tavaly karácsonykor...

Holly

Holly Hanwell a tükör előtt állt, és végigsimította a csipőjén borostyánzöld szaténruháját. Erre az alkalomra csillogó ékszereket vett fel, barna szemét mohazöld szemceruzával húzta ki, aranyszőke haját szabadon, hullámoosan hagyta vállára omlani. A szállodai szoba ajtaja résnyire nyitva volt mögötte, így hallotta a lenti szobából kiszűrődő zenét: Johnny Mathis bársonyos hangját, amint egy különleges gyermek születéséről énekel. Keze a csipőjéről a hasára vándorolt és ott megpihent. Vajon mit tartogat az élet számukra Alexszel?

Az ajtó szélesre tárult a háta mögött.

– Hú, de jól nézel ki, Hols!

Alex volt az, érte jött. Holly mosolyogva megfordult, és gyorsan megölelték egymást. A világosszőke Alex zömök volt, nem sokkal magasabb, mint Holly a magas sarkú cipőjében. Arcán pimasz mosoly ült, amely jól álcázta ambícióit és éles elméjét. Úgy nézett ki, mint egy barátságos kertész vagy dadus, pedig valójában ügyvéd volt, aki épp most lett üzlettárs az új irodájában.

– Jól vagy? – kérdezte Alex. – A többiek alig várják, hogy megismerjenek.

– Minden rendben. Csak szépítkezem.

Egy lélegzetvételnyi szünetet tartott, mielőtt belevette volna magát a férfi céges karácsonyi partijába. Tíz együtt töltött év alatt már épp elég ilyen összejövetelel volt ahhoz, hogy tudja, mire számíthat. Alex gyakran váltott munkahelyet. „Ha nem tudsz feljebb lépni, lépj ki!”, mondogatta előszeretettel. Bár többnyire új emberek vettek körül, nem sokban különböztek egymástól. Mindig „üdítő változatosságnak” találták Hollyt, az általános iskolai tanárt.

– Nos, azt kell mondanom, az eredmény tökéletes. Nagyon jól nézel ki! Gyerünk!

Holly megfogta a férfi feléje nyújtott kezét. Még megnézték, hogy eltették-e a szobájuk kulcskártyáját, aztán elindultak lefelé a szálloda széles, ívelt lépcsőjén, amely akár egy drámai belépőhöz is tökéletesen illett volna. Nem mint ha Holly ilyesmire vágyott volna, igaz, észre se nagyon vették volna, mert a kialakult három-négy fős csoportok oly mélyen belemerültek a beszélgetésbe. A lépcsőkorlátot sűrűn borították a girlandok, a kandallóban duruzsoló tűzzel átellenben pedig egy aranyos díszekkel pompázó, hatalmas karácsonyfa állt. A kandalló párkányán arany gyertyatartók és fenyőtobozok sorakoztak. Látszott, hogy nem sajnálták a pénzt a dekorációra.

A lépcső tövében pincérek álltak a kezükben tálcával, és pezsgővel kínálták őket. Közben a zene Leona Lewis dalaira váltott.

– Ez nagyon szép, Alex, tényleg pompás.

A férfi elmosolyodott.

– Örülök, hogy teszik. Ott van George, gyere! George, ő itt a barátnőm, Holly.

Egy órával később Holly úgy érezte, mintha már mindenkiel megismerkedett volna, aki a cégnél dolgozik. Mindent egybevetve egész kedves társaság volt. Túl voltak a bemelegítő kérdésen, hogy mi a foglalkozása, és Holly nem győzte bizonygatni, hogy igenis imád tanítani és nem, nem pályázik igazgatói posztra, jól érzi magát az osztályteremben a gyerekekkel. Alex elkapta a tekintetét és rákacsintott. Gyakran nevettek azon, hogy a jogászok el sem tudják képzelni, hogy mással is lehet foglalkozni, mint a joggal, és azt határozottan nem tudták elfogadni, hogy valaki azzal keresse a kenyerét, hogy kicsi, rendetlen, zajos emberkéekkel foglalkozik.

Aztán személyes vizekre eveztek: ki milyen régóta él együtt a párjával, házastársával? Hány gyerekük van? Legközelebb hova utaznak nyaralni, és így tovább. Alex és Holly elmesélte, hogy áprilisban bálnamegfigyelő túrára készülnek, már tíz éve együtt vannak és még nincs gyerekük, de majd bizonyosan lesz. Valahányszor Alex a „bizonyosan” szót kimondta, Holly megszorította a kezét. Egyebek mellett derűs, bizakodó természete miatt szerette a férfit.

Bár fáradt volt, Holly mégis felszabadultnak érezte magát. Az előző nappal véget ért a tanítás. A karácsonyi időszak volt mindig a legmozgalmasabb. A kenti kisváros, Hopley peremén álló Dean Court Általános Iskola évről évre megrendezte a maga karácsonyi műsorát, és Holly mindent beleadott, hogy az osztálya jól szerepeljen. Élvezte, hogy eredeti ötleteivel olyan ünnepi varázst teremthet, amit a gyerekek még évekig megőriznek az emlékezetükben, és hogy mosolyt csalhat az arcocskájukra. Egy ilyen

összejövetelen nehéz lett volna minderről érdemben beszélni, így aztán jobbnak látta csendben maradni és egyszerűen csak átengedte magát a felhangzó karácsonyi dallamok, a csillogó pezsgőspoharak és a lefüggönyözött ablakok körül ragyogó, aranyló fényfüzerek keltette hangulatnak.

Alex kolléganője, Rosa figyelmet kért és tósztot mondott:

– Alexre!

Holly felemelte a poharát, belekortyolt a pezsgőjébe és rettenetesen büszke volt a pasijára. Alex rövid beszédet mondott, és amíg kezét rázott a többiekkel, Rosa Holly mellé lépett.

– Remélem, hogy még egy darabig itt tudjuk tartani – mormogta az orra alatt. – Tudom, hogy arra megy, ahol lehetőségeket szimatol. Szerintem bőven tudunk neki kibontakozási lehetőséget kínálni.

– Ó, egész biztosan – mondta Holly. – Alex nagyon lelkesedik ezért az állásért.

– És veled mi a helyzet? Te is sokat mozgolódsz?

– Nem igazán. Már öt éve tanítok a jelenlegi iskolában, és nagyon szeretek ott lenni, leszámítva, hogy messze van Maidstone-tól, ahol lakunk. Nagy hangsúlyt fektetnek a színjátszásra, ami az én világom. Szóval itt minden megvan, amit csak kívánhatok.

– Ez remek – örvendezett Rosa. – Édesem, ennyi tapasztalattal a hátad mögött biztos nagyszerű anyuka leszel, amikor eljön az ideje. Gondolod, hogy hamarosan családot alapítotok?

Holly nem állhatta meg mosolygás nélkül. Lám, még manapság is folyton felteszik ezt a kérdést minden nőnek

egy bizonyos kor fölött, még az olyan sikeres, karrierista nők is, mint Rosa. Hányszor hallotta már, hogy nagyszerű anya lesz... Ha minden egyes alkalommal kapott volna egy fontot...

– Reméljük – válaszolta, és jókedvűen felemelte a poharát. – Igyunk az előttünk álló évre!

ELSŐ FEJEZET

Idén karácsonykor...

Edward

Vannak napok az életben, amikor minden a legnagyobb rendben megy. Az ember jól érzi magát, süt a nap és elillannak a gondok. A felhőtlen nyugalom napjai. Ez a nap nem tartozott ezek közé.

Edward fel-alá járkált a konyhában, miközben a levelet olvasta, az edzőcipője sáros nyomokat hagyott a padlón mindenfelé. Amikor befejezte az olvasást, összehajtogatta a levelet és becsúszta nadrágja hátsó zsebébe, majd kivett két tálkát a konyhaszekrényből, meg egy doboz tejet a hűtőből, de nem volt benne semmi. Mérgében lenyűgöző felkarlendítéssel hajította az üres dobozt a konyha tulsó végében álló szemetesbe, azonban a lendülettől kipattant a kosárból és a földre esett.

Vannak, akik azt állítják, hogy nem tudnak főzni. Azt mondják, hogy nagyjából öt dolgot tudnak elkészíteni, aztán amikor felsorolják, kiderül, hogy mindegyik Nigella klasszikus receptjei közül való, amihez fésűkagylóra, tahinira és a telihold fényénél természetett, csütörtöki napon szedett galangagyökérre van szükség. Huszonhétféle hozzávalóból állnak, amit dinsztelni kell, zsírral locsolgatva sütni, vagy épp gőz fölött párolni. Edward nem tartozott közéjük. Ő egy dolgot tudott: gabonapelyhet tálalni.

Azt is elég bonyolultnak érezte, hogy eltalálja a megfelelő mennyiséget. Most viszont a két hozzávaló közül az egyik hiányzott. Vajon szárazon is meg lehet enni? Ő biztos megenné. De nem csak róla volt szó.

Nem mintha ki tudott volna ugrani a sarki vegyesboltba. Alig több mint egy hónapja költöztek Leedsből, a sarki boltok Mekkájából a vidéki Kent ezen eldugott zugába, ahol bolt sincs, nemhogy sarki vegyesbolt. Új otthonuk, a Karácsony-ház (már csak a neve miatt is meg kellett venni) több mint három kilométerre volt a legközelebbi városka, Hopley határától. Így aztán nem volt se tej, se bolt, se reggelinek való. Viszont ott lapult a zsebében az átkozott levél, amire egyelőre gondolni sem akart.

A feje fölött dübörgés hallatszott, mintha valamelyik emeleti szobában egy földönkívüli hajtott volna végre kényszerleszállást. Az a bizonyos idegen lény lehetett férfi vagy nő, Edwardot nem izgatta, hogy az űrhajó pilótája melyik nemhez tartozik. Lépések dobogtak végig a folyosón, majd nagyokat dobbanva lefelé a lépcsőn.

– Ne, kérem, kegyelem! – kiáltotta Edward, és a sarokban kuporgott. – Senkinek nem árulom el, hogy itt van! Segítetek betörni a bankba! A Sötét zsaruktól is megvédem! Csak hagyjon életben! Könyörüljön rajtam!

– Bolond vagy, Apu!

Edward kinyújtott lábbal ült a hideg linóleumpadlón, és vigyorgott. Űrlény helyett egy fekete leggingsbe öltözött, pókemberes pólós, lila csizmás nyolcéves kislány lépett a konyhába. Az ő Elizája.

– Ó, Lizzie, úgy örülök, hogy te vagy az! Már azt hittem, a földönkívüliek jönnek értem, hogy újabb kísérleteket végezzenek rajtam.

Eliza átszaladt a konyhán és kacagva ugrott egy akkorát, hogy az apja hasán landolt. A férfi összerándult, de nem csak az őt ért „támadástól”. A kislány olyan nyughatatlan és fürge volt, hogy Edward sosem tudta kiszámítani, mit fog tenni a következő pillanatban. Ösztönösen átölelte a lányát. A hideg padló, a munkalap kiálló pereme, a fiókok fémfogantyúi, mind egy-egy veszélyforrás. Az ölében azonban biztonságban volt, belekuncogott az apja kidolgozott, kockás hasába. Vagy kevésbé költőien fogalmazva enyhén domborodó pocakjába. Mindenesetre biztos helyen volt. Így hát vele nevetett.

– Hogy vagy képes ekkora zajt csapni reggelente, amikor felkelsz, holott alig van súlyod! Pehelykönnyű vagy, de akkora robajjal közlekedsz, mint egy elefántcsorda.

– A pókok mind könnyűek – válaszolta a kislány, aztán leugrott róla, majd egy szökkenéssel a széken termett, azután felpattant az asztalra, onnan pedig levetette magát a falhoz. Edward ismét összerezsent. Lizzie pattogott és fülig érő vigyorral kérdezte: – Mi lesz reggelire, Apu?

– Á, szóval reggelire?

Az órájára pillantott. Mindjárt indulniuk kell az iskolába. Bárcsak megengedhetné neki, hogy lógjon, otthon maradjon egész nap, de alig egy hete kezdett az új iskolába járni. Ez nem lenne felelősségteljes szülői magatartás a részéről.

– Törödelmesen bevallom, Eliza, elfogyott a tej. Mint te is tudod, csak egy ételt tudok megbízhatóan elkészíteni, ami nem más, mint a gabonapehely. Megmondom,

mit tehetünk: kihagyjuk a reggelit, megesszük tej nélkül, esetleg gyümölcslével. Vagy marad a pirítós.

Eliza összeráncolta a homlokát. A pirítós nem tartozott a kedvencei közé.

– Van egy kis mézünk?

– Nincs.

– Mogyoróvaj?

– Az sincs.

– Apa, mit csinálsz te egész nap, amíg én az iskolában vagyok?

Jogos kérdés. Edward sóhajtott egyet, és felállt. Előző nap a vízvezeték-szerelőre várt egész nap, de nem jött. Nem működött a zuhany. Még jó, hogy egyiküknek sem volt hosszú haja, így aztán a kádban is boldogultak a fürdéssel. Azért ez mégsem volt ideális megoldás. Kihasználta az időt és kitakarította a nappalit, rendelt néhány bútort, hogy legyen legalább egy elfogadhatóan kényelmes lakóterük az előttük álló időszakban, amely az időjárás-előrejelzés szerint minden idők legkeményebb telének ígérkezett. Közeleg a tél, meg ilyenek. Jó két órát töltött porszívózással. Az előző héten a kőművesek két kisebb szobát egybenytoltak, és a bontás miatt mindent ellepett a téglapor. Edwardnak hamarosan rá kellett jönnie, hogy nincs esélye a téglapornal szemben, amely a legváratlannabb helyeken (sarkokban, szőnyegekben, és még saját lényének legapróbb porcikáiban is) ült meg és marad velük az idők végezetéig.

Később különböző weboldalakat böngészett, hogy házvezetőnőt találjon, aki egyben dadus is, mert alig több mint egy hét múlva munkába kell állnia az új helyen.

Valakinek pedig el kell mennie Elizáért az iskolába, és vele kell maradnia, amíg ő haza nem ér. Ebben sem járt sikerrel. Az órák tovaröppentek, és máris ideje volt indulni Elizáért. Az új iskolában töltött negyedik nap öröme a Pizza Hutban ettek, és így eddig fel sem tűnt, hogy a konyhai készleteik milyen szomorkásan megcsappantak.

– Nem jársz vásárolni? – kérdezte Eliza.

– Nem, drágám, attól tartok, nem járok. Csak lustálkodom, közben gyönyörűbbnél gyönyörűbb hölgyek kínálnak fagyalalttal és szőlővel.

Álljunk csak meg, ez gyerekbarát humor egyáltalán?

Eliza rezzenéstelen arccal hallgatta.

– Írok neked egy bevásárlólistát.

Edward körbenézett a szikkadt pusztaságra emlékeztető konyhában, és felfedezett egy banánt. Már régóta ott lehetett. Megszimatolta és megállapította, hogy ehető. Sietve meghámozta, összetörte, megszórta cukorral, az egésztest rákente egy pirítóásra és egy pohár őszibaracklével a lánya elé tette. Ki tudja, miért, őszibaracklé még volt. Fontos élelmiszer.

– Nagyon finom, köszönöm, Apu – dűnnyögte a kislány teli szájjal.

Edward bedobott néhány marék Cheerios és úgy tett, mint aki nem éhes. Közben a bevásárlólistát olvasta, amit Eliza írt:

méz

mogyoróvaj

tej

bab

zöld körömlakk

Ezek voltak azok a pillanatok, amikor Edward azon tűnődött, *bizonyos személyeknek* talán tényleg igazuk van, hogy túl nagy fába vágta a fejszét. Lehet, hogy hatalmas, végzetes hibát követett el, amikor egyedülálló szülőként, a kislányával új otthonba, méghozzá egy felújítás alatt álló házba költözött, úgy, hogy még sohasem vett részt ilyesmiben. Edward néha úgy érezte, ő maga is csak egy nagyra nőtt gyerek, aki alig képes átküzdeni magát a felnőtt lét buktatóin. Holott valójában már nemcsak felnőtt volt, hanem szülő is.

Eliza már majdnem megette a pirítóst, és elégedetten bámult ki az ablakon. Edward követte a kislánya tekintetét, és abban reménykedett, hogy talán mégsem csinált akkora ostobaságot. Az új ház Kentben egészen más volt, mint a régi leeds-i otthonuk. A Karácsony-ház a lehető legtökéletesebb helyen állt: balra tőle erdők, jobbra mezők húzódtak. *A semmi közepén*, harsogta egy rémisztő hang a fejében, ezúttal azonban nem hallgatott rá. Október elején költöztek ide, amikor az ősz arany- és narancsárga színnel vont a be az erdőt, és a zizegő, roppanó avar szinte hívogatott, hogy az ember beleugorjon. A megbarnult kopár mezők békés nyugalmat árasztottak. Még most, novemberben is gyönyörű volt: csupa barnásvörös, ezüst és sok-sok szivárvány. És ami a legfontosabb, maguk mögött hagyták Leedset. Új helyen, új élet várt rájuk.

Egyszer csak ráeszmélt, milyen késő van.

– Lizzie pocok! Irány a sulis, egy-kettő! Moss fogat, szedd össze a cuccaidat és induljunk!

Eliza szemében az öröm elhalványult, keskeny válla egy picit előregöbült. *Jaj, istenem, ezt nem tudom elviselni,*

gondolta Edward. Olyan érzés volt, mintha a gyerek megint a teljes testsúlyával a hasán landolt volna.

– Lizzie pocok! Minden rendben az új suliban, ugye? Nem olyan rossz oda járni?

– Minden oké, Apu, egyszerűen csak... új.

– Tudom, édesem, de jusson eszedbe, amiről beszéltünk. Az új nem rossz, nem csúnya, csak ismeretlen. Az egyetlen módja, hogy megbarátkozz vele, ha szorgalmasan jársz és mindig mosolyogsz.

– Tudom, de mi van akkor, ha itt is az történik, mint az előző iskolámban?

– Miért, valaki undok volt veled? Mondtak rád valamit?

– Nem, semmit. De mi lesz, ha mégis?

Edward ismét felsóhajtott, és a karjába vonta a gyereket. Ha tehetné, távol tartaná tőle a világot, a jövőt és legfőképp a múltat. Otthon vigyázna rá minden áldott nap. Ez persze nem lenne helyénvaló. Általában véve nem tartotta magát valami nagyra egyedülálló apaként, de ennyit még ő is tudott.

– Nem fognak. Megígérem.

Ez megint olyasmi volt, amit nem ígérhetett biztosra. Nem lehetett biztos benne, hogy az új iskolában minden egyes gyerek és tanár kedves és figyelmes, vagy ha mégsem, akkor legalább boldog tudatlanságban van afelől, hogy ki Eliza anyja. A szeretet azonban sok butaságra készteti az embert, és ezek közül még a meggondolatlan ígéret a legkevésbé súlyos.

– Ez egy új iskola. A régivel nem volt szerencséd. Ez minden. Azt mesélted, hogy tegnap egy kedves lány mellett ültél, igaz?

A kislány bólintott.

– Igen, Fatimának hívják.

– Helyes. A tanító nénidet, Miss Hashtaget is kedveled, ugye?

Eliza kuncogott.

– Nem Hashtag, Miss Hanwell.

– Remek. Szóval máris akadt két ember, akivel jól kijössz, és még csak négy napja jársz oda. Bezzeg Eddingtonban három tanév is kevés volt hozzá, hogy két szimpatikus emberrel találkozz.

– Így igaz.

– Tehát máris jobb itt. Idővel egyre jobb lesz, a házban is a helyére kerül minden, lesz megint igazi otthonunk. Akkor aztán áthívhatod a barátaidat, zsúrokat rendezhetsz, karácsonykor magyalt és borostyánt gyűjtünk, amivel feldíszítjük a házat, tavasszal pedig virágokkal tölünk meg minden szobát.

Épp időben hagyta abba a felsorolást, mielőtt még megígérte volna, hogy lehozza neki a csillagokat az égről meg a holdat is, amely előkelően trónolt a kandallópárkány fölött.

– Szeretlek, Apu!

– Én is szeretlek, kicsi babszemem.

Eliza alaptermészete szerint féktelen, tréfálkozó, boldog volt, de csak akkor, ha biztonságban érezte magát és boldog volt. Ebben a pillanatban viszont olyan komolysággal nézett föl Edwardra, ami még egy felnőtt férfi szemébe is könnyeket csalt volna. Ismét emlékeztetnie kellett magát, hogy végül is felnőtt férfi, aki teljes egészében felel az előtte álló varázslatos kis tündérért.

A kislány pusztit nyomott az apja arcára, aztán elindult megkeresni az iskolatáskáját, amely legalább akkora volt, mint ő maga.

Amikor Edward belegondolt, hogy mindaz, amivel a kislányát biztatta, igencsak ingatag lábakon áll, ráadásul egyedül küldi őt az ismeretlenbe, erőt vett rajta a bűntudat. Ám ha esélyt akart adni Elizának a normális életre, akkor muszáj volt optimistának maradnia. Eddig jutott, amikor észrevette, hogy a kislány közben elkészült, ő viszont nem. Magára húzott egy polárpulcsit meg egy bojtos sapkát, és már szaladtak is a kocsihoz. A levéllel majd később foglalkozik.